

Herr Fisselboge (unterbricht ne).

Nitt wohr, ich ha's Ihne scho g'sàit g'ha? ... do sàhn Se ... un denke Se nur, Herr Gitzkrage, scho siter hat me-n-alles g'rischtet g'ha fir se uf's End hi ... ich ha sogar e Todtemarsch composiert fir se ... warte Se, ich will's Ihne doch spiele, Herr Gitzkrage, Se werde sàh, was das fir e Meisterstück isch ... 's isch in ré mineur ... (er sùecht si Gige).

Herr Gitzkrage (haltet ihn z'ruck un stosst im Ifer an dr Tisch un verschittet Schnaps).

Ich zwifel nitt an Ihrem Talent, Herr Fisselboge, awer ich ha g'wiss jetz nitt der Zit, z'lose ... 's wàr mr liewer ...

Herr Fisselboge (unterbricht ne).

O wie schad! ... jetz hàn Se Ihre Schnaps verschitte, Herr Gitzkrage (er nimmt d'Note un wischt dr Tisch mit ab).

Herr Gitzkrage (mit Schrecke).

Was mache Se (er will ne abhalte), 's isch jo d'Rechnung! ...

Herr Fisselboge.

Was fir e Rechnung? ...

Herr Gitzkrage (entschlosse).

D'Rechnung vo dàne drei Monet, wo Se mr schuldig sin, Sie wisse's wohl, un wenn Se jetz wotte-n-emol regliere, so thàt's mi freie; denn ich ka mi sicher nitt ufhalte, Herr Fisselboge ...

Herr Fisselboge.

Eh, so hätte Se's denn glich g'sàit, ass Se-n-eso pressiert sin (fir sich) décidément, ich bring ne nitt los (züem Herr Gitzkrage) finde Se nitt, ass es noch e wenig frieih isch, Herr Gitzkrage? ...

Herr Gitzkrage.

Se hàn doch vor ere halb Stund scho g'sàit, Se hewe welle züe mir ku ... isch's denn nitt g'si, fir ...

Herr Fisselboge (unterbricht ne).

Fir z'reclamiere! Herr Gitzkrage, fir z'reclamiere! . . .
Wisse Se, ass me schier nimmig schlofe ka in Ihrem Bett? . . . d'Matratze isch efange wie ne Pfanneküeche un im Schlofzimmer regent's ine . . . ich müess d'ganze Nacht 's Parepli uf ha im Bett . . . diemol scho bin i driwer ig'schlofe un do isch's mr natirlich üs dr Hand g'falle un hat im falle 's Käfig mit awe g'risse, un das isch uf's Nachttischle plumst un isch verbroche, un dr Vogel, wo drin gsi isch, dà isch vertronke in ebbes . . . un dr Parepli isch verrisse . . . das alles müess ich Ihne züem vorüs abzieh, Herr Gitzkrage, denn Sie sin dra d'Schuld! . . . wenn's nitt ine g'regent hätt . . .

Herr Gitzkrage (unterbricht ne).

Ah so! am End vom Lied, we me recht lüegt, so bin ich Ihne noch Geld schuldig . . . nitt wohr? . . . (zornig) ich ha jetz emol satt an dem Dings! . . . wànn Sie mr jetz mine drei Monet zahle, jo oder nei? . . .

Herr Fisselboge.

Wenn mi Tante stirbt, Herr Gitzkrage, so bekämme Sie alles, Kapital un Zins . . . doch bis dert ane mien Se halt Geduld ha . . . que diable, ich ka jo nit derfir, ass se nitt sterwe will . . . gehn rede Se selbst mit ere! . . .

Herr Gitzkrage.

Ich loss mich jetz nimmig mit eso Münz üszahle! . . .
Ass Sie's wisse, Se kànn-n-ufpacke un geh ne-n-ander Zimmer sùeche . . . ich ha das verlehnt, denn ich ha wohl denkt, ass es eso wird geh mit Ihne . . . 's kunnt e braver, stiller junger Mensch dri, ne Kunstmoler, wo eim doch dr Kopf nitt eso versàgt, wie Sie mit Ihrer Gige . . . er wird jetz bol ku, drum kànn Se dr Platz rüme . . . awer Ihre-n-Effecte lehn Se do, die b'halt i, bis Se mich zahlt hàn! (er geht zornig züer Thüre-n-üse).